

ת"פ 28465/11/16 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב נגד ח ק

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

4 במאי 2017

ת"פ 28465-11-16 מדינת ישראל נ' ק(עציר)

לפני כבוד השופט בני שגיא
מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב
ע"י ב"כ עו"ד שלי קוטין

המאשימה

נגד

ח ק

ע"י ב"כ עו"ד יעל ניסן ועו"ד דינה שוגול

הנאשם

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין (ריבוי עבירות); החזקת סכין, עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין ותקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.
2. כיוון שניתנה בהליך הכרעת דין מפורטת, לא אחזור על מכלול הממצאים העובדתיים שנקבעו, ואסתפק בתיאור תמציתי של העובדות הרלוונטיות לצורך קביעת עונשו של הנאשם.
3. בין הנאשם (יליד 1963) לבין המתלוננת (ילידת 1990) התנהל קשר אינטימי במשך כשנה, וזאת בתקופה בה השניים התגוררו בגיאורגיה, ובעוד המתלוננת נשואה לאחר (להלן - **הבעל**). בחודש פברואר 2016 עלו המתלוננת, בעלה ואחיה לישראל והתגוררו בדירה בבת-ים. עליית המתלוננת לארץ נעשתה מבלי שקדמה לכך הודעה מצידה לנאשם על מהלך זה ועל הפסקת הקשר. הנאשם, אשר חש פגוע מהתנהגות המתלוננת, שכן אהב אותה אהבה עזה (וכפי שתיאר זאת בעימות: "**אוהב אותה עד שיגעון**") נקלע למשבר אישי (לדבריו: "**שבועיים לא אכלתי, לא שתיתי, דיכאון, הייתי בשוק**"), והחליט לעלות בעקבותיה לישראל, חרף העובדה כי אינו יהודי והוא נעדר זיקה כלשהי לישראל. בחודש אוגוסט 2016 ותוך מספר ימים מיום הגעתו לישראל, התמקם הנאשם בדירה השוכנת ברחוב סמוך לדירת המתלוננת ובעלה, והסתובב מספר פעמים באזור ביתה על-מנת שיוכל ליצור עימה קשר, ובאחת

הפעמים אף צילם את ביתה.

הן בכתב האישום והן בהכרעת הדין קיימת חלוקה לשלושה אירועי אלימות, בדרגות שונות, על בסיסם הורשע הנאשם בעבירות שפורטו לעיל.

עניינו של האירוע הראשון במפגש עם בת הדודה של המתלוננת, אשר באוזניה ציין כי המתלוננת חייבת לו כסף, וכן הוסיף דברי איום בכך שאמר לה: **"כמו של" חיסלה אותי אני אחסל אותה"**.

עניינו של האירוע השני במפגש שהתקיים עם אחיה של המתלוננת ביום 4.11.16, אותו פגש בסמוך למכולת השכונתית, כאשר במהלכו השמיע הנאשם איומים מפורשים כלפי האח ומשפחתו ("**אני צריך להרוג אתכם, את כולכם, להשמיד את כולכם**"), ובהמשך - **איים על האח באמצעות סכין שהחזיק ואף רדף אחריו בניסיון לדקור אותו**. לאחר שהאח נמלט, פנה הנאשם והלך לדירתה של המתלוננת.

האירוע השלישי, המהווה המשך ישיר לאירוע השני, החל בהגעתו של הנאשם לדירת המתלוננת. הנאשם עמד מתחת לביתה של המתלוננת, והחל לצעוק כי בכוונתו להרוג אותה ואת אחיה. למשמע הדברים, הזעיקה המתלוננת את המשטרה, אולם בשלב זה הסתתר הנאשם, והשוטרים שהגיעו למקום פגשו במתלוננת, באחיה ובבעלה בלבד. לאחר שהשוטרים עזבו את המקום, ואחיה של המתלוננת הלך למכולת, יצא הנאשם ממקום מחבואו, התעמת עם המתלוננת ובעלה, אחז בידו וניסה לגרור אותו לחצר, ובהמשך - עם חזרת האח למקום, דקר את המתלוננת בבטנה באמצעות סכין וגרם לה לחבלה שהצריכה אישפוז וניתוח, באופן שתואר בכתב האישום והוכח במסמכים הרפואיים ובתמונות החבלה (ת/34; ת/21).

טיעוני התביעה

4. התובעת, עו"ד קוטין, עמדה בטיעוניה על היחס האובססיבי שפיתח הנאשם כלפי המתלוננת, כפי שבא לידי ביטוי בנטישת ארץ הולדתו, הגעתו לישראל, התמקמותו בסמוך לדירת המתלוננת, והאירועים השונים בהם איים על המתלוננת ובני משפחתה, שהגיעו לשיאם בדקירת המתלוננת. נטען, כי מעשיו של הנאשם פגעו באותו ערך מוגן של שמירה על שלמות הגוף, וכי יש מקום לקבוע מתחם עונש אחד בגין כלל האירועים המפורטים בהכרעת הדין, וזאת בהינתן הקשר ההדוק בין האירועים השונים, הן לעניין המניע והן לעניין הדמויות המאכלסות אותו (המתלוננת ובני משפחתה). עוד נטען, כי יש מקום ליתן משקל גם לשימוש בנשק קר ולמיקום הדקירה. התובעת הפנתה למספר פסקי דין, מהם ביקשה ללמוד על הענישה המקובלת, וציינה כי בהינתן כלל הנתונים עליהם עמדה, כמו גם עוצמת הפגיעה בערך המוגן, והנזק שגרם הנאשם למתלוננת, יש מקום לקבוע מתחם הנע בין 6 שנות מאסר ל - 10 שנות מאסר.

באשר לקביעת העונש המתאים - עו"ד קוטין הדגישה כי הנאשם לא הביע חרטה בשום שלב של האירוע או

בהליך המשפטי, ובחר למסור בבית המשפט שורה של גרסאות כוזבות ותמוהות, ומכאן, שלא ניתן להעניק לו את אותה הקלה בעונש השמורה לאלה הבוחרים לקבל אחריות על מעשיהם.

בנסיבות אלה, עתרה התובעת לקביעת עונש מתאים המשקף את חלקו העליון של מתחם הענישה.

טיעוני ההגנה

5. הסנגורית, עו"ד ניסן, התייחסה בטיעוניה למשבר האישי שפקד את הנאשם, עת החליטה המתלוננת, שלא בתיאום עימו, לסיים את מערכת היחסים האינטימית ולעלות לישראל, וסברה כי יש במשבר זה כדי להוות נימוק המצדיק הקלה מסוימת בעונש. עוד התייחסה הסנגורית לגילו של הנאשם, לנתוניו האישיים, לקושי הצפוי בריצוי תקופת מאסר בהיותו נתין זר, ולעובדה כי אין לחובתו הרשעות קודמות, כאשר לשיטתה - מכלול נתונים אלה מצדיק אף הוא הקלה מסוימת בעונש.

באשר למתחם העונש ההולם - הסנגורית הציגה פסיקה ממנה ביקשה ללמוד כי במקרים בעלי קווי דמיון נקבעו עונשים קלים באופן משמעותי מהעונש לו עתרה התביעה.

הנאשם בדברו האחרון התמיד באותו קו בו נקט לאורך ההליך וציין: "מה אני יכול להגיד? אתם ראינו שהיא משקרת לבעלה, ומשקרת לכולם, ואם אתם רוצים להאמין לשקרים?".

דיון והכרעה

מתחם ענישה אחד כולל או מספר מתחמי הענישה?

6. המבחן הרלוונטי לבחינת השאלה הוא מבחן הקשר הדוק, כפי שהותווה בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) שם נקבע כי עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ואשר ניתן להשקיף עליהן כמסכת עבריינית אחת יחשבו לאירוע אחד. הדברים אף מתיישבים עם מבחני עזר שנקבעו בע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (3.9.2015) כמפורט להלן:

"...ניתן לבחון, למשל, האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; האם ניתן להצביע על שיטתיות בביצוע העבירות; האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה, וכיוצא באלו נסיבות עובדתיות. קיומה של נסיבה אחת או יותר מנסיבות אלו (ואין זו רשימה סגורה) עשוי להעיד על קשר הדוק בין העבירות השונות, המלמד כי באירוע אחד עסקינן. בבחינת הנסיבות העובדתיות, מן ההכרח לבית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה האם השקפה על העבירות כעל כמה אירועים תהא

מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפור המעשה כהווייתו".

בהינתן האמור לעיל, ונראה כי הצדדים לא חלקו על כך, יש מקום לקבוע מתחם ענישה אחד המשקף את מכלול מעשיו של הנאשם.

קביעת מתחם העונש ההולם

7. במסגרת ע"פ 6296/11 **מדינת ישראל נ' אגבאריה** (13.11.2012) עמד בית המשפט העליון על משמעותה המיוחדת של הוראת החוק בה הורשע הנאשם, במיוחד בהשוואה לעבירה של גרימת חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, וכך נקבע:

"לצורך הכרעה, ראוי להפנות לעיתים להבדל המצוי בין סעיפיו השונים של חוק העונשין, התשל"ז-1977. סעיף 333, שכותרתו "חבלה חמורה" קובע כי "החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דינו - מאסר שבע שנים". אכן, עונש מקסימאלי שאין להקל בו ראש. לעומת זאת, סעיף 329, הוא הסעיף נשוא דיוננו, שכותרתו "חבלה בכוונה מחמירה" מורה כדלקמן: "העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה... דינו מאסר עשרים שנה". עינינו הרואות, שכאשר לחבלה החמורה מתווספת כוונה כיסוד עובדתי - גדל העונש המקסימאלי בכמעט פי שלוש, ועומד בשורה אחת עם עבירות חמורות דוגמת הריגה ונסיון לרצח. פער זה מבטא את ההבדל בין כוונה פלילית רגילה לבין כוונה פלילית מיוחדת. יש בכך כדי לבטא את סלידת המחוקק מהתעוזה הקיימת בפגיעה מכוונת בגופו של הפרט".

דברים אלה יפים לענייננו.

8. יש לראות חומרה רבה במעשים אותם ביצע הנאשם, ואני נכון לקבל את טיעון התובעת, כי על-מנת להבין את עוצמת החומרה, יש לעמוד על אותה הדרגתיות מסוכנת שאפיינה את מעשיו. ראשיתו של תהליך בהגעתו לישראל ומגוריו בסמוך לדירת המתלוננת; המשכו במפגש עם בת דודתה של המתלוננת והשמעת דברי איום כלפיה; עליית מדרגה נוספת ניתן לראות בהתנהלותו המאיימת כלפי אחיה של המתלוננת, שכללה אף מרדף כאשר הנאשם אוחז בידו סכין; ושיאו במפגש עם המתלוננת, בעלה ואחיה, שכלל הן איומים מילוליים, הן תקיפה של הבעל והן את דקירת המתלוננת בבטנה. התנהלותו האובססיבית והאלימה של הנאשם עולה מכל תג ותג בפעולותיו, ובמידה מסוימת, דומה כי "הכתובת הייתה על הקיר".

9. בקביעת מתחם העונש ההולם יש לשקלל את הפגיעה המשמעותית בערך של הגנה על שלמות הגוף,

אך גם את הפגיעה הלא מבוטלת בערך של הגנה על חופש הבחירה, ובענייננו - חופש הבחירה של המתלוננת לסיים את מערכת היחסים האינטימית שניהלה עם הנאשם. העובדה כי המתלוננת, בחורה צעירה, עמדה בחזית התקפתו של הנאשם, נאלצה לעבור ניתוח ותישא כל חייה את צלקות הדקירה, שרק בנס לא גרמה לתוצאה חמורה הרבה יותר, צריכה לקבל ביטוי עונשי ברור (וראה סעיף 40ט(3) לחוק העונשין לעניין התחשבות בנזק הפוטנציאלי לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, וכן תמונות הצלקת - ת/21).

10. לצד האמור לעיל, יש ליתן משקל בקביעת המתחם גם לעובדה כי מדובר בדקירה אחת (במובחן מחלק מהמקרים שנדונו בפסיקה), כמו גם לעובדה כי מהמסמכים הרפואיים לא עולה כי נגרם למתלוננת נזק פנימי בלתי הפיך.

11. בתי המשפט עמדו לאורך השנים על החומרה הנובעת מהשמעת איומים מילוליים, מהחזקת סכין, מהתנהלות מאיימת תוך שימוש בסכין, ומפגיעות קשות בגוף המבוצעות באמצעות סכין. בענייננו, וכפי שפורט לעיל, חברו להן יחדיו מספר מערכות אלימות להתנהלות כוללת אחת, כאשר די לכאורה בדקירת המתלוננת בבטנה באמצעות סכין על מנת להתיישב עם מתחם עונש הולם שהרף התחתון שלו עומד על מספר שנות מאסר.

בע"פ 8855/12 אליזאדה נ' מדינת ישראל (24.12.2013), שם דובר בנאשם שהיכה ודקר אדם אחר בצווארו נקבעו הדברים הבאים הרלוונטיים לענייננו:

בעבירות מסוג זה יש ליתן את משקל הבכורה לעקרון הגמול וההלימה, בצד הצורך להרתיע את העבריין עצמו ועבריינים בכוח, מפני ביצוע עבירות דומות. כפי שנקבע בע"פ 3573/08 עוודרה נ' מדינת ישראל (13.4.2010): "יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה... נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח".

באותו מקרה אישר בית המשפט העליון עונש של 11 שנות מאסר שהוטל על הנאשם.

רק לאחרונה, במסגרת ע"פ 5476/16 מדינת ישראל נ' אלהוזייל (וערעור שכנגד) (6.4.17) נקבעו הדברים הבאים ביחס לנאשם שדקר אחר בבטנו:

"מעשיו של המשיב הינם קשים וחמורים על פי כל אמת מידה. המשיב, אשר דרש מעובד במסעדה לקבל מזון ומשקה ללא תשלום, ניסה לכפות את רצונו על המתלונן תוך שימוש באיומים לפגוע בו

ולאחר מכן דקר אותו בסכין בבטנו וגרם לו לקרע במעי הגס, שגרר נזקים פיזיים ונפשיים קשים ביותר. על חומרתה של תופעת הסכינאות, ועל הצורך להיאבק בה באמצעות ענישה קשה ומחמירה, עמד חברי, השופט נ' הנדל, בע"פ 6910/09 הדרה נ' מדינת ישראל (9.5.2010): "האלימות המתפשטת חושפת את החברה במערומיה מדי יום ביומו. האלימות אינה מפלה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצעיר. בצוק העתים אין מנוס מלנהוג במידת החומרה היתרה, יותר משהעבריינים צריכים לכך - הציבור צריך לכך. אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח, ל'מען יראו וייראו'. תופעה זו של 'סכינאות' יש להדביר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת סיכון - לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העבריין בדמות הטלת ענישה מחמירה. במלים אחרות, 'תרבות הסכין' היא תרבות שלא ניתן לגלות כלפיה סבלנות" (שם, בפסקה 5, וראו גם, ע"פ 7712/12 פלוני נ' מדינת ישראל (23.5.2013); ע"פ 6376/11 כבוב נ' מדינת ישראל (29.11.2012); ע"פ 6223/11 אגבריה נ' מדינת ישראל (25.6.2012); ע"פ 8113/12 מחלב נ' מדינת ישראל (4.8.2013)).

בעניין אלהוזייל גזר בית המשפט המחוזי עונש של 45 חודשי מאסר, ובהקשר לענישה זאת ציין בית המשפט העליון כי: "בעבירות מסוג זה ניתן למצוא מגוון רחב למדי של מתחמי ענישה ועונשים, כפי שניתן ללמוד מהפסיקה שהגיש בא כוח המשיב, ומהתקדימים שהוצגו על ידי המערער. ואולם, ניתן לומר כי, בנסיבות דומות, הוטלו עונשים חמורים הרבה יותר מעונשו של המערער (ראו, למשל, ע"פ 2988/14 מדינת ישראל נ' פלוני (26.1.2015), שבו הוחמר עונשו של המשיב לכדי 6 שנות מאסר; וראו גם, ע"פ 10861/05 גורבאן נ' מדינת ישראל (29.3.2007), שם אושר עונש של 7 שנות מאסר בנסיבות דומות). במקרים שבהם מדובר במידת חומרה גבוהה הרבה יותר, הושתו עונשים דו ספרתיים על העבריינים (למשל, ע"פ 927/07 חדד נ' מדינת ישראל (18.6.2008); ע"פ 8675/09 דינגקוב נ' מדינת ישראל (12.1.2011))."

בסופו של דיון החליט בית המשפט העליון לקבל את ערעור המדינה, לקבוע כי מתחם העונש ינוע בין 4.5 שנות מאסר לבין 8 שנות מאסר, ולגזור על הנאשם עונש של 57 חודשי מאסר. יש ליתן את הדעת, וכך אף ציין בית המשפט העליון, כי העונש נקבע אף בהתחשב בעובדה כי אין זו דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין.

במסגרת ע"פ 5415/13 פלוני נ' מדינת ישראל (16.2.2015) אישר בית המשפט העליון עונש של 13 שנות מאסר שהוטל על נאשם שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לאחר שדקר את זוגתו באמצעות סכין מספר רב של פעמים. הגם שמדובר במקרה חמור מענייננו (נוכח ריבוי הדקירות והנזקים שנגרמו לקורבן העבירה), יש לראות כרלוונטית את עמדת בית המשפט העליון שקבע את הדברים הבאים:

"אנו עדים פעם אחר פעם לתופעה המחרידה של תקיפה אלימה של נשים על ידי בני זוגם, מזומנות אך בשל רצון להפסיק את הקשר הזוגי. תרומתה של מערכת בתי המשפט לביעורה של תופעה זו

מתבטאת בהטלת עונשי מאסר ממושכים על העבריינים. כך עשה בית המשפט המחוזי במקרה דנן ואין אנו רואים מקום להתערב בהכרעתו, אף לאחר שהבאנו בחשבון את העובדה שהמערער הינו תושב זר ואין לו משפחה בישראל שתסייע לו לצלוח את תקופת המאסר הממושכת שהושתה עליו".

בע"פ 7100/13 סגלטיצי נ' מדינת ישראל (29.1.2015) דובר בנאשם שדקר את זוגתו פעמיים (בבית החזה ובבטנה) והיא נזקקה לשני ניתוחים ואישפוז ממושך. בית המשפט העליון קיבל את ערעור הנאשם והעמיד את העונש על 11.5 שנות מאסר. לציון כי במקרה זו דובר בנאשם שהודה וקיבל אחריות על מעשיו וזאת בשונה מעניינו.

בע"פ 4716/12 מדינת ישראל נ' דטסה (6.6.2013) הושת על הנאשם עונש מאסר של 7.5 שנים לאחר שדקר את זוגתו בבטנה, בגבה, ובשורש כף היד, יצא מהבית, נעל את הדלת והשאיר אותה מתבוססת בדמה.

בע"פ 7677/12 איאד נאסר נ' מדינת ישראל (11.6.2014) הושת על הנאשם עונש מאסר של 10 שנים לאחר שדקר את המתלוננת בבטנה בחדר השינה. בשים לב לטיב החבלות שנגרמו למתלוננת באותו מקרה, ניתן לומר כי מדובר במקרה חמור מעניינו.

אמנם, וכמשתקף מפסקי הדין שהגישה הסניגורית, ניתן למצוא גם מקרים בהם הושתו עונשים קלים יותר (ת.פ. 30949-05-11 (מחוזי - ב"ש) מדינת ישראל נ' טל (18.11.2013) - שנת מאסר; ת.פ. 7109/08 (מחוזי - חיפה) מדינת ישראל נ' דהן (11.12.2008) - 25 חודשי מאסר; ע"פ 8912/12 מדינת ישראל נ' טל (וערעור שכנגד) (13.2.2014) - 24 חודשי מאסר, אולם דומני כי באופן יחסי, מדובר במיעוט מקרים, וזאת בהשוואה למקרים בהם הושתו עונשי מאסר משמעותיים בני מספר שנים על מעורבים באירועי דקירה אשר הורשעו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה.

אחזור ואדגיש כי לטעמי אין לראות את המקרה שלפני כ"אירוע דקירה" או כזה אשר ניתן לראותו כ"התפרצות נקודתית" אלא כאמור כמספר מערכות אלימות אשר חברו להן יחדיו להתנהלות כוללת וחמורה אחת.

12. על יסוד האמור לעיל, ראיתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם ינוע בין 5 שנות מאסר ל-8.5 שנות מאסר.

קביעת העונש המתאים

13. שני נתונים מרכזיים ראיתי לשקול לזכותו של הנאשם:

הראשון - אין לחובתו הרשעות קודמות וזהו מאסרו הראשון;

עמוד 7

השני - מדובר בנתין זר, נעדר מעטפת תומכת כלשהי, ומכאן הקושי הנוסף בריצוי תקופת מאסר.

מעבר לשני נתונים אלה, שהם בעלי משמעות לא מבוטלת לעניין הענישה, לא ראיתי בנסיבות האישיות של הנאשם, כפי שאלה תוארו בטיעוני ההגנה לעונש, ככאלה המצדיקות התחשבות נוספת.

העובדה כי הנאשם בחר לכפור באשמתו ולספק שורה של גרסאות כוזבות כפי שטענה התובעת, אינה פועלת לחובתו ואין בה כדי להוביל להחמרה בעונשו, אך ברור כי בנסיבות העניין, לא ניתן להעניק לו את אותה הקלה שהייתה מוענקת ככל שהיה מרכין ראש, מביע חרטה ומקבל אחריות על מעשיו.

14. לאחר ששקלתי את מכלול הנתונים שפורטו, ראיתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר לתקופה של 6 שנים ו- 9 חודשים, החל מיום מעצרו - 4.11.16.

ב. 12 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ב. 6 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון, או עבירה של החזקת סכין או עבירת איומים.

ד. פיצוי למתלוננת בסך 25,000 ₪, אשר ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.1.18.

ניתן צו כללי למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה ו/או התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום י"א אייר תשע"ז, 07/05/2017 במעמד הצדדים.

בני שגיא , שופט